

et da foreliggende Forslag om to Baneanlæg, i hvilken Betænkning man foreslog en Fernbaneplan, der gik ud paa at fastsætte, hvorledes man for en længere Arrække skulde gaa frem med Bygningen af Baner her i Landet, og det vil erindres, hvorledes denne Plan, som i 1878 paany blev fremlagt af mig her i dette Thing, blandt de Baner, der skulde anlægges i andet Hovedaffnit, som altsaa havde en mere sekundær Betydning, som i anden Række, nævnedes netop Banen fra Ødense til Bogense. Det vil erindres, at saa godt som alle de Anlæg, der vare paatænkte i den nævnte Plans første Række, ere gennemførte, og det er saaledes naturligt, at man nu kommer til det andet Hovedaffnit af Baner, altsaa saadanne, som, efter hvad der nu er vedtaget med Hensyn til Bygningen, maa siges at komme til at henhøre under tredje Klasse Baner. Forsaavidt Spørgsmaalet er om et Anlæg, der har Betydning for den gennemgaaende Trafik, altsaa har Betydning for at knytte Landsdelene sammen eller har Betydning ud derover ved at knytte det hele Rige nærmere til Udlandet, forekommer det mig, at Staten maa tage et saadant Anlæg i sin Haand baade hvad det Større og det Mindre angaar, og altsaa ogsaa lade sig det være magtpaaliggende at have væsentlig Indflydelse paa Banens hele Retning. Er der derimod Spørgsmaal om Anlæg, der kun have den Betydning som det foreliggende, Anlæg, der gaa ud paa at føre velhavende Dele af Landet nærmere til deres naturlige Markedspladser, altsaa nærmere hen mod det Punkt, hvor de paagjældende Egne naturligt faae deres Produkter affatte, ser jeg ikke rettere, end at man bør gaa den Vej, som Regjeringen ogsaa i dette Tilfælde er gaaet, nemlig følge den Anvisning og de Ønsker, der ere fremkomne fra Egnen, og som i dette Tilfælde her ere, om jeg saa maa sige, dokumenterede fra Egnen selv derved, at man, om jeg maa bruge det Udtryk, lægger Pengene paa Bordet eller giver Anvisning paa, hvor Pengene kunne faas. Det forekommer mig altsaa, at, naar der er Spørgsmaal om denne Klasse Baner, som, forsaauidt angaar deres Betydning, høre til anden Klasse, og forsaauidt angaar den Maade, hvorpaa de bygges, høre til tredje Klasse, maa Thinget stille sig paa det Standpunkt blot at undersøge, om der ikke for Staten er saa megen Fordel ved det paagjældende Anlæg, at denne Fordel opveier fuldstændigt de forholdsvis ubetydelige Øffre, Staten maa bringe, men aldeles ikke indlade sig paa at røre ved saadanne Punkter, der fra Statens Side maa siges at have en underordnet Karakter, derunder navnlig Liniens Retning. Jeg ser ikke rettere, end at Repræsentationen kun har at holde sig blot kontrollerende til Anlægget, samt at den har al Grund til at takke den høitærede Indenrigsminister, fordi denne, samtidig med, at han har sin Opmærksomhed henvendt paa de store Forbindelser over Storebælt og over Masnedssund, tillige stiller sig imøde-

kommende ligeoverfor den Art Ønsker, som foreligger her, naar de, om jeg saa maa sige, dokumenteres fra de paagjældende Egenes Side. Tilfældet her staar for mig saaledes, at man kommer til Regjeringen med sine Ønsker, og Regjeringen kommer derefter til Repræsentationen med disse samme af Ministeriet prøvede Ønsker, der fremtræde med saadan Karakter, at de Øffre, der skulle gøres fra Statens Side, ere meget smaa, kun angaa Friagelse for Erlægelse af Løds og Stempelafgift samt forskudsvis Udredelse af Halvdelen af Expropriationsomkostningerne. Andre Fordringer stilles nemlig ikke til Staten, og naar det er Tilfældet, ser jeg ikke rettere, end at hverken Regjeringen eller Repræsentationen har i saa Henseende Andet at gjøre, end at imødekomme de Ønsker, som fremkomme fra den paagjældende Egn. Naar der haves Garantier for, at de fornødne Pengemidler ere tilstede, og naar der er Udsigt til, at der gennem de paagjældende Anlæg kan tilføres Statsbanerne en Fordel, saa vil det, saavidt jeg kan se, være et overskødig og Repræsentationen ikke vedkommende Arbejde at gaa i Detail med Hensyn til en Undersøgelse af, hvorvidt en anden Linie, som oveniikjøbet slet ikke tiltaler den paagjældende Egn, maatte være at foretrække for den foreslaaede Linie. Den her foreslaaede Linie er jo netop den, som den paagjældende Egn har anbefalet, og som det ikke er godtgjort, at Staten har nogen Interesse i at faae ombyttet med en anden. Ganske vist er det ikke den korteste Linie, men det er den Linie, som antages bedst at kunne fyldestgjøre de Krav, som næsten hele den paagjældende Egn stiller, og som den med Rette kan stille til en Bane, der bringer den i Forbindelse med begge de Punkter, hvor den har sin naturlige Afsetning. Naar dette nu er Tilfældet, saa ser jeg ikke rettere, end at de Krav, som Repræsentationen maa stille, ere fuldestgjorte. Jeg mener derfor, at man har Grund til i Sager som den foreliggende at stille sig paa den Maade, at man lader den paagjældende Egn faae sine Ønsker opfyldte, og jeg skal derfor for mit Vedkommende anbefale det høie Thing at lade denne Sag gaa videre, samt at fremme den paa en saadan Maade, at den paagjældende Egn inden altsor lang Tid kan se disse sine berettigede Ønsker opfyldte. Jeg skal slutte med at udtale, hvad jeg begyndte med at sige, nemlig at jeg tror, at man har Grund til at takke den høitærede Minister for den meget liberale og imødekommende Maade, hvorpaa han har stillet sig til Sagen, samt for den i alle Henseender korrekte Maade, som han har taget denne Sag paa. Det var kun disse almindelige Bemærkninger, som jeg ønskede at gjøre, idet jeg gjentagende skal pointere, at dette Spørgsmaal om Liniens Retning, og hvad dermed staar i Forbindelse, er Noget, som Repræsentationen ved Baner af denne Art maa lade ligge, saafremt der ikke fremkommer Momenter,